

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: JÓKÉSY KRISZTIÁN (NBENNOR)

Ahogy a valóság, úgy Középfölde élete is sokszínű. A nagy csatáktól az egyszerű hobbit hétköznapjáig, a gyásztól a mulatozásig, a hősi cselekedetektől a komikus csetlés-botlásokig találkozhatunk mindennel Arda népei és története között. Rovatunk a teljesség igénye nélkül ennek a sokszínűségnek jegyében igyekszik a különböző pillanatokból elcsípni egyet-egyét, így mutatva rá arra a tényre, hogy Középfölde világa nem is annyira nagyon különbözik a miénktől. A közölt művek egy kivétellel a Tolkien Levelező Verseny (TLV) feladataira készül megoldások.

Az Öt Sereg Csatájáról bizonyára mindenki hallott már. A Magányos Hegynél vívott csata orkok, vargok, emberek, törpök és tündék közötti óriási ütközet volt, melyben egyéb teremtmények is részt vettek, és ahol Thráin fia, Tölgypajzsos Thorin, a „Hegymély királya” életét vesztette. Az alábbi vers tulajdonképpen egy seregszemle, amely bemutatja, hogy pontosan kik és mekkora erővel vetették bele magukat a harmadkor e meghatározó ütközetébe.

Smaug gyermekei: Seregszemle az Öt Sereg Csatájáról

[TLV 2017/2018]

Bevette magát a holt Sárkány odújába
Tizenkét bátor törp közt Hegymély új királya,
Őrülden kapaszkodik aranykupacába,
Egyesült seregek állnak a kapujában.
Tóvárost a hatalmas gyík letarolta,
Víz tetején füstölög házaik hamuja,
És az emberek haragjukon felbuzdulva,
Egyenesen masíroztak a hegykapuba.
Remegő kezükben csorba, életlen a kard,
Rettegő karjuk lengő kékes lobogót tart,
Reszkető lábuk tapodja az ősi talajt,
Szívükben érzik a régen zengő csatazajt.
Bard vezeti őket, Suhatag örököse,
Egy régen tisztelt úr, Girion az ő őse,
Tóváros sárkányölő, nemeslelkű hőse,
Mindig a cél felé süvít a nyílveszője.
Segítő kezet nyújt nekik nemes tünde nép,
Az erdői fáin közül lassan előlép,
Rengeteg hegyes vessző húzza a tegezét,
Jött több hegyi arannyal megtömni a zsebét.
Állnak rendezett sorokban, vessző a húron,
Ha elengedik, majd egy sem száll tévúton,
Zöldell zászlajuk magas rezgő nyárfarúdon,
A harag terjed királyi sarj tünde úron,
Ki Thorint földalatti várába záratta,
Ezzel király a királyt megaláztatta,
És seregét a völgyben felsorakoztatta,
Most a vörös vért és pusztulást váratta.
Tizenkét törp közt ül Hegymély nagy királya, ó,
Meglopta őt a kis betörő, Zsákos Bilbó,
Hozta-vitte a híreket az öreg holló,
Kapu előtt áll hadával a trónbitorló.
El is indult a nagy csata örömhírére
Dáin, kinek sosem nyugszik a törpe vére,
Vasdomboktól tör harc legeslegelejére,
Hisz bajban van konok, büszke vér testvére.

Viselik a hírhedt szótt acélharisnyákat,
Védi a lábat, páncéling nyomja a vállat,
És bőszen forgatják kétélű csákányukat,
Ellenségeik behúzzák vastag nyakukat.
Felfigyelnek egy sötét gomolygó fellegre,
Mely fentről zúdul le a mélységes völgyekre,
Veszélyt felismervén, minden viszályt elvetve,
A három nép most együtt küzd vállt vállnak vetve.
Özönlöttek a koboldok az ormon túlról,
Csaholó farkasok hátán, fütve bosszútól,
Vargok, denevérek kísérik hosszú útról
Őket, kik nem tartanak sokáig háborútól.
Észak hívatlan népei ők, görbe karddal,
Mérgecs nyíllal, eme féktelen nagy haraggal,
Számban mindent meghaladó fekete haddal,
Nem állítná meg őket semmilyen magas fal.
Bolg vezeti bosszút szomjazó csapatukat,
Csak a vér olthatja mérhetetlen szomjukat,
Most koboldok vágják majd fel az ő gyomrukát,
Még alvadt vér szaga meg nem üti orrukat.
Tizenkét törp közt kiront a Hegymély Királya,
Kiáltva vágnak szét az ellenik sorába,
Éles acélt mártanak az ellenik torkába,
Így hősként jutnak majd Aulë csarnokába.

Kép: Iván Lívía (Eimeria) [TLV 2014/2015]

Erendis Númenor hatodik királyának, Tar-Aldarionnak hitvese volt, akit a „Tengerész Asszonya” néven is ismerünk. A kezdeti égő szerelem gyűlöletté vált köztük, Aldarion király ugyanis gyakori és hosszú utakat tett Középföldre, hátrahagyva feleségét és lányát, Ancalimét. Azt beszélik, férje utolsó útját követően Erendis áruhában Rómenna kikötőjébe ment, ahol a hullámok közé veszett. Az alábbi versben a hazaérkező és felesége halálát gyászoló, önmagát bűnösnek érző király szavai elevenednek meg.

Valarauko: Erendis sírjára

[TLV 2013/2014]

Kép: Aranymag
[TLV 2017/2018]

Ostoba voltam tavaszán éltemnek
Mikor kezded még kezembe fontad
És fogtam én is tiédet, s mondtad
Örömd árnyékolják nagy félelmek
Uinent érezted bár hitvesemnek
S mosolyod nem tért vissza soha
Vártál rám mégis a parton, noha
Sok reményt nem adtam lelkednek.
Bocsáss, szép Erendis, bűnös királynak
Habtól részegült csavargó fejemnek
Mert bánom, hullámok hívására
Tied ellenében mentem világnak
S űztelek ezzel hideg tengerbe.
Virágot sírodra, mondd, hogy teszek?

Kép: Barhador
[TLV 2017/2018]

A következő novella története ismerős lehet azoknak, akik olvasták az előző számunkban megjelent Testvérballadát, hiszen ez az írás – amely szintén a tavalyi tábor író rendjének termése, és önmagában nem kapcsolódik egy középföldi történethez sem – szolgált alapjául a már közölt versnek.

Alexandrov Anna (Aydin): Mese két testvérről, akik a Hajnal Udvarában születtek

Egyszer régen, mikor még magamnak is bejárásom volt a Hajnal Udvarába, ott mondták nekem ezt a történetet. Akkor még azt hittem, azért teszik, hogy többet tudjak róluk, és hálás is voltam, hogy íme, minden utazónál többre tartanak – de azóta már látom, hogy a meséjük bocsánatkérés volt, mert nem sokkal később bezárták a Hajnal Kapuit, és most már senki halandó nem juthat be oda.

Élt valamikor a Hajnal Udvarában egy testvérpár, akik maguk is a Hajnal fogadott gyermekei voltak. Ott nőttek fel, és sose láttak mást – de beszéltek, hogy aki a Hajnal Udvarát látja, annak a feje egy életre megtelik vele, hát senki nem aggódott a neveltetésük felől. Mindkettejük haja arany volt, az az aranyszín, amit ti még sosem láthattatok, mert csakis azoké, akik ott születtek.

És amikor eljött a nap, hogy célt és helyt találjanak maguknak idekint, a szürkületben, az udvartartásuk könnyekkel búcsúztatta őket, mert olyan jók voltak és olyan hatalmasok.

Kiléptek a Hajnal Kapuin, és amint a szemük hozzászokott a mi homályunkhoz, elindultak egy köves úton. Hamarosan egy városba értek, ahol a falakon levágott fejek fogadták őket, az utcákon pedig rajtuk kívül senki nem mert mutatkozni, mert egy tél-ivadék, aki a fagyok alatt

még csak emberáldozatot követelt magának, most bevette magát a palotába, és uralkodni vágyott az egész nép fölött.

A testvéreknek napokba telt megérteniük ennyi gonosztságot, de mikor végre megértették, nagyon feldühödtek. A palotába mentek, kihívták a tél-ivadékot becsületes párharcra, és legyőzték. A testét visszavitték az erdőbe, és az abban a percben szétfoszlott, a város népe pedig vigasgra derült. A városból kifelé menet a testvérek megálltak egy kútnál.

– Mossuk le az arcunkat, testvér – mondta az egyik egy sóhajjal. – Jót tettem, de az arcom véres.

– Fekete vérrel – mondta a másik tűnődve. – Eddig azt sem tudtam, hogy létezik hasonló. Ha most ezt lemosnám, biztos, hogy azonnal újra elfelejteném.

– De hát nem égeti az arcodat? – kérdezte az egyik, már a kút felett állva.

– Dehogynem – felelte a másik. – De hát a város falait is biztosan égette az a rengeteg embervér. És lásd, nekünk mégis napokba telt megérteniünk és megmenteniünk őket.

A testvére bölintott, hogy érti, de azért csak lemosta az arcát. Így mentek tovább; az egyik tisztán, mint a nap, a másik fekete vérrel a szeme alatt.

Másnap újra egy városba értek. Itt is csend volt az utcákon, és az emberek rettegtek, mert ha túl hangosan beszéltek, a város új ura, egy hatalmas mágus tömlöcbe vette vagy kivégeztette őket. A két testvérnek mégis szállást adtak titokban. Az egyiknek sok idejébe telt elhatároznia magát, míg a másik egyből a palotába akart menni – de végül csak bevárták egymást, és együtt hívták ki párbajra a mágust, együtt mérkőztek meg vele, együtt győzték le. Mikor levágták, piros vér fröccsent rájuk. Egy percig csendben álltak, és csak nézték egymást döbbenet.

– Embervér – mondta végül az első, aki tisztán érkezett a városba. Komor arccal rohant el, hogy azonnal keressen egy kutat – hanem a testvére ott maradt.

– Hát nem mosod le magadról? – csodálkozott a testvére. – Már belefolyik a szádba, hát nem undorodsz?

– Dehogyanisnem – mondta a másik. – Undorodom, és rémálmaim is lesznek, amíg te nyugodtan alszol majd. De legközelebb legalább nem telik majd ennyi időbe cselekednünk, ha bajt látunk!

Továbbmentek, és harmadnapra egy új városba értek. Itt az emberek azt rebesgették, hogy zsarnok költözött a palotába, így a második testvér egyből arra vette az útját; az első alig tudta tartani vele a lépést.

A trónteremben, ahová elértek, egy sötét hajú ifjú fogadta őket kivont karddal, testőrséggel.

– Kik vagytok? – kiáltott rájuk. – Az egyikőtök fényes, mint maga a nap, a másikatok véres és sötét, mint a temető földje. Mit akartok ti tőlem?

– Én vagyok véres és sötét? – kiáltott rá a második testvér. – A ti földetek az, ami ilyen véres és sötét, és nem csak a temetőkben! Megtanultam, mit műveltek egymással, azóta is a halálotokat álmodom újra és újra, és ez a jutalmam? Minden városban új ellenség, új zsarnokok, hallgatás és levágott fejek, sosem lesz vége ennek! Te is, ahogy bevitted magad ide, hogy rettegjen tőled odakint a többi!

Ezzel rárontott a koronás ifjúra, megvívott vele, s megölte. A testvére sápadtan figyelte.

– De hisz én nem is tudom, ki volt ez – mondta rémülten. – Talán nem is akart semmi rosszat tenni...

– Persze, hogy nem tudod – vágott vissza a másik. – Hiszen minden város

után lemosod magadról a mocskot, hogy ne kelljen szenvedned! Honnan is emlékeznél rá, hogy milyenek az emberek?

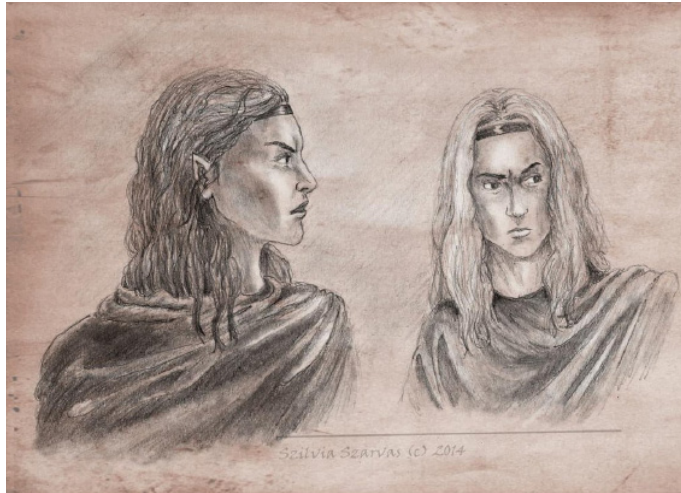
Azt beszélük, ezután a testvérek útja szétvált.

Én azt mondanám, az első közülük visszatérhetett a Hajnal Udvarába, a másik pedig nagy királlyá válhatott az emberek birodalmában, akinek messze földön rettegtek az uralmát.

De az egyetlen dolgot, amit biztosan tudok, már az imént is mondtam: nem sokkal azután, hogy ezt a történetet először hallottam, bezárták a Hajnal Kapuit, és azóta senki át nem lépheti a küszöböt –

se be,

se ki.

Kép: Szarvas Szilvia (Siss) [DeviantArt: fluffypallas]

Azt tudjuk, hogy Középfölde hősei, nagy figurái és népei milyen nevesebb feladatokat, kalandokat éltek át, az azonban kevésbé nyilvánvaló, hogy a hétköznapi életük során, a mindennapi betevőt megkeresendő, milyen állásokat tölthettek be egyszerű, és kevésbé egyszerű lakói. Erre a némiképp hiányos területre mutat rá az alábbi két – humort sem nélkülöző – hirdetés.

Enteket keresünk irtott erdőterület benépesítésére!
Ha úgy érzed, meguntad eddigi lakhelyedet, és valami újat próbálnál ki, jelentkezz a Középföldei Környezetvédelmi Társaságnál!
Ui.: A meghallgatáson az önt nyelvi használata tilos az interjú időtartamának érdekében.

Kósza Olifánt Hentesek [TLV 2013/2014]

Természetvédelmi őr kerestetik!
Ki bátor, s haszталannak érzi magát, annak a nagy lehetőség most a tenyerébe hull! A nagy múltú, régi Holtláp az 1469. év áprilisától természetvédelmi területnek minősül, s ezentúl célunk az, hogy eme nemes területet megóvjuk, s a későbbi koroknak megőrizzük a maga bűzében és különleges szépségében. Ha elég vakmerő és bátor vagy ahhoz, hogy különleges lápi növényeket gondozz, és holtakkal, a területen hivatlan látogatókkal, vagy felelőtlen turistákkal viaskodj, és a lelkesedésed sem lankadó (bizonyos esetleges kezdeti nehézségek miatt), akkor itt van a helyed! Jelentkezés a Középföldei Természet- és Állatvédelmi Egyesület székhelyénél.
(Csak elkötelezett jelentkezőket várunk, a felvétel után visszalépés nincs, csak esetleges vízbefulladás vagy mocsárbamerülés esetén!)

Brethil [TLV 2013/2014]